

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S
FELLOWSHIP INTERNATIONAL

Overlevede operation ørkenstorm

Som børnelæge i hæren havde jeg ikke regnet med at blive sendt på tjenesteopgaver til udlandet. I operation ørkenstorm blev mange af os sendt afsted fra vore trygge hjem. Det var der jeg erfarede en ny dybde i min indre fred.

For yderligere oplysninger kontakt venligst:

Lad ikke dette blad gå tabt – giv det til en ven.

DK NR.981

DANSK UDGAVE

Nr. 981

VOICE

Overlevede operation »Ørkenstorm«

Dr. John Sullivan

De blinde ser	2
Den lamme går <i>Budapest, Ungarn</i>	3
Overlevede operation ørkenstorm <i>Dr. John Sullivan, Ohio</i>	4
Bestil VOICE	9
En rigtig sigøjner <i>Sonnie Gibbard, London i England</i>	10
Afdelinger	13
Vindernes forspring <i>Olympisk body builder Bill Ashpaugh</i>	13
Fodboldvold! <i>Stefan Driess, Schlaitdorf, Tyskland</i>	14
Et personligt møde med Jesus	17
Fra selvdestruktion til liv <i>Lars Bonn Pedersen, Ikast, Danmark</i>	18
Hvad står FGBMFI for?	19

Lederen

Richard Shakarian

De blinde ser

Vort succesrige fremstød i Budapest fornylig er kun opstarten på noget større. Gud har planer om at gøre noget nyt gennem FGBMFI. En af NØGLERNE i fremstødet var en lille avis, som blev omdelt over hele byen. Gud havde vist mig, at hvis sandheden om og begejstringen for Ham blev spredt rundt omkring i Budapest, så ville Han selv drage mennesker til sig. Og det var lige det, der skete.

Vi kom ikke for at prædike eller dømme folk. Fordømmelsesprædikener vil aldrig kunne hjælpe nogen. Vi fortalte enkle beretninger, som den om kvinden der blev helbredt for sin sygdom ved i tro at række ud efter Jesus. Vi fortalte om den blinde tigger, der råbte på Jesus og blev helbredt af Mesteren.

En anden NØGLE som Gud viste mig var, at vi skulle fokusere på bønnens kraft. Det betød, at vi kun skulle bede for en slags behov ad gangen. På et tidspunkt fortalte jeg tilhørerne, at nu sagde Gud, Han ville helbrede øjne, og derpå løftede vi hænderne mod dem og bad. Blinde mennesker forlod dette sted med seende øjne. Derpå bad vi for dem, der havde besvær med at høre. De begyndte at høre! Der var også krøblinger og nogle med åndedrætsproblemer, som blev helbredt. Det var en spændende tur!

Richard Shakarian
International præsident

Den lamme går

Budapest, Ungarn

På grund af en rygskeade havde Zoltan Varadi ikke kunnet arbejde i syv år. Da FGBMFI i Budapest arrangerede en kæmpekoncert for at forkynde evangeliet, uddelte en af grupperne på forhånd et blad om dette arrangement. Gruppen så ham ligge på et beskidt og pjaltet tæppe på en metrostation. Zoltan Varadi lå og tiggede, mens han holdt et skilt i hånden, hvorpå der stod: »Jeg er invalid og kan ikke arbejde.«

De gav ham et af bladene og begyndte at fortælle ham den bibelske beretning i Apostlenes gerninger, hvor en mand, der lå og tiggede foran templet, blev helbredt. Et af vore medlemmer tog den lamme mands hånd, og akkurat som i Bibelen sagde han: »I Jesu Kristi navn stå op og gå.« Det var svært for Zoltan i begyndelsen, men eftersom han prøvede at bevæge sig, blev det nemmere og nemmere.

Arm i arm begyndte de to mænd at løbe sammen ned gennem metrostationen. Zoltan fortæller: »Jeg ved ikke, hvad der skete, men da du rørte mig, følte jeg en varme.«

»Da det gik op for mig, hvad der var ved at ske, lod jeg ham gå alene, og så begyndte han at løbe.« Manden løb hen til butikkerne på stationen, og alle kendte ham, han råbte: »Jeg er helbredt! Jeg er helbredt!« Han kastede sit skilt og sin stok væk og sagde: »Jeg behøver det ikke mere!« Vi hørte om ham to dage senere, at han var tilbage på metrostationen og gik omkring og fortalte folk om Jesus.

Der var en ung kvinde i mængden ved et af vore møder, som jeg lagde mærke til, fordi det var så synligt, at hun havde svært ved at gå. Mens vi bad, helbredte Gud hende. For første gang i sit liv var hun i stand til at stå ret op og ned. Så begyndte hun at gå – først langsomt indtil hun gik normalt – og hurtigt.

Der var kommet en dame med to små børn. Et af børnene havde problemer med at trække vejret, og kvinden kunne næsten ikke se. Efter bønningen var begge helbredt. Kvinden begyndte at beskrive de ting, hun kunne se på marken overfor. Men der var sket mere! Hun greb sig til begge ører, fordi hun troede at der var noget galt med høreapparaterne, da de lavede så megen støj. Men det viste sig, at hun ikke behøvede dem længere. Hun hørte helt normalt!

Overlevede operation »Ørkenstorm«

Dr. John Sullivan, Ohio

BOOM! Jeg blev vækket ved braget og kiggede mig omkring. Frygten stod malet i øjnene på soldaterne fra den anden artilleri division. Hvad skete der? »Bliv hvor I er!« råbte den øverste officer i vores overfyldte Saudiarabiske sovesal, der var dækket af et hav af soveposer. »Vent på yderligere ordrer!«

De ordrer kom aldrig. I stedet for skingrede en militær sirene et minut senere: Alarm. Kemisk krigsførelse! Det var vores signal til at komme i højeste alarmberedskab og blive iført gasmasker og kemisk beskyttelsestøj. Et irakisk Scud missil, som var blevet standset af et U.S. Patriot missil, var eksploderet over havnebyen Samman. Vores overordnede vidste ikke, om det var et giftgasnedslag, derfor beordrede de os til at holde os i højeste alarmberedskab, mens vore agenter undersøgte det.

Sirenen lød kl. 01,30. Et par timer senere blev jeg overvældet af klaustrofobi. Det udløste ukontrollerbare følelser af rædsel, selvom jeg havde været i bøn siden alarmen lød. Snart gjorde Gud sit nærvær klart for mig, og jeg vidste, at der fra hele verden

blev sendt bønner til himlen for os.

Flere år efter operation »Ørkenstorm« har det meste af verden aldrig hørt om de ting, Gud gjorde i Mellemøst konflikten. Og hvis du var en af forbederne, vil jeg gerne sige dig tak. Der er ingen tvivl om, at dine bønner blev hørt og påskønnet. Da jeg er småbørnslæge, havde jeg aldrig tænkt på, at jeg kunne blive sendt på oversøiske militære opgaver.

En aften fortalte jeg min kone, Debra: »Man uddanner sandelig børnelæger grundigt. De har givet mig ekstra træning på skadestuen i avanceret hjertemassage, behandling af traumer og sårede ved kemisk krigsførelse.« Årsagen til al denne uddannelse blev klar den dag, da en repræsentant for kommandøren fra Fort Riley hospital kaldte sammen til et krisemøde. Han liredede navnene af på det medicinske personel, der var udpeget til regionen i den Persiske Golf.

Jeg hørte, jeg blev kaldt til at være militærlæge på HHB-Divarty, første infanteri division kendt som »Big Red 1« (1. Store røde). Det betød, at jeg skulle have ansvar for 2.000 unge mænd og kvinder. Efter at

Reddede livet på 5 sekunder

Flyverløjtnant Ian Ferguson

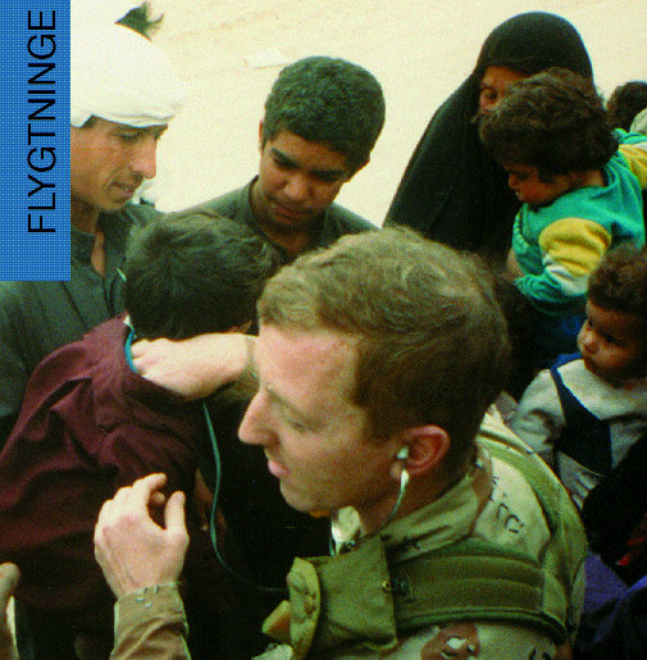
»Jeg har ikke kontrol over den! Jeg springer ud!« skreg jeg til min navigatør. Med hovedet nede mellem knæerne trak jeg i håndtaget. Raketterne tændtes, og mit sæde blev skudt afsted med en hastighed som i løbet af 1/3 sekund gik fra 0 til 100 km/t. Faldskærmen begyndte øjeblikkeligt at folde sig ud. Siden hørte jeg, at i hele Royal Air Forces historie har mit overlevelses udspring både været et af de laveste og hurtigste. Jeg reddede livet på mindre end fem sekunder!

Det var et mirakel, at jeg fløj netop denne jagermaskine. Hvor havde jeg arbejdet længe og hårdt for at få tilladelse til at sidde i dette cockpit! Skolen havde fra begyndelsen været en kamp for mig, og kun ved stor viljestyrke kom jeg til sidst endelig igennem uddannelsen. Da Royal Air Force afviste min ansøgning om at blive pilot, så det ud som om, min pilotkarriere ikke blev til noget. Jeg blev dog til sidst godkendt til officers- og pilotuddannelsen.

Endelig tog jeg eksamen som officer og blev sendt til træning i jet-fly. Selvom jeg i begyndelsen ikke blev anset som god nok, så endte jeg dog til sidst som kamppilot. Det var ved den tid, jeg mødte Elizabeth, og derpå tog jeg den vigtigste beslutning i mit liv. På grund af hende begyndte jeg at komme i kirke. Der hørte jeg folk fortælle om Gud, som om Han virkelig var til. Deres indre styrke og de svar, de havde, gjorde indtryk på mig. Efter en særdeles vanskelig dag fortalte jeg endelig Gud, at jeg var træt af at kæmpe og bad Ham overtage mit liv.

Det var nogle år senere, jeg en morgen styrtede ned med mit fly. Jeg var kun i luften i 15 sekunder, da jeg uden at have noget andet valg måtte skyde mig ud på farlig lav højde. Jeg brækkede venstre arm og højre ben. Desværre nåede min faldeskærm ikke at falde til jorden, så jeg blev slæbt med ansigtet nedad over klippegrund og snemasser. Mens jeg maste mig om på ryggen, råbte jeg til Gud efter den styrke, jeg havde brug for til at udløse lukkemekanismen, jeg kunne jo kun bruge den ene arm. Han gav mig styrken, og jeg blev fri! Jesus var der sammen med mig i denne frygtelige situation. Og det mest fantastiske var, at jeg kunne ligge på bjergtoppen og synge lovsange til Gud, mens jeg ventede på at blive fundet.

»Hvordan fik du tændt for nødradioen?« blev jeg spurgt af undersøgelses kommissionen. Det var en kendsgerning, at det kunne jeg ikke. Selvom jeg havde ligget og set på den, var jeg ikke i stand til at kunne tænde for den. Så deres næste udtalelse overraskede mig: »Hvordan kunne nødkaldet så blive sendt? Det var jo derfor, helikopteren fandt dig med det samme!« Det jeg ikke var i stand til at gøre, tror jeg, at Jesus gjorde for mig. Han førte redningsholdet, så de fandt mig med det samme.

have været i militæret i 10 år følte jeg det pludselig som en ny form for tvang. Alligevel var vi forberedt. Min kone og jeg havde allerede diskuteret den »fjerne« tanke, at jeg kunne blive sendt til en krigszone.

Da nogle velmenende venner sagde: »Vi beder om, at du ikke kommer afsted,« svarede jeg: »Jeg er klar til at tage afsted. «Og for øvrigt hvem er så mere egnet til at tage derover? »medgav Deb. »Selv hvis det værst tænkelige sker, så går han jo op til Gud.« Men jeg må indrømme, at jeg ikke var for begejstret den aften midt i januar 1991 da vort jumbo fly 767 gik ned i Dammans lufthavn.

Humøret var gået ned på nulpunktet under et ophold i Tyskland, hvor vi fik fyldt brændstof på. Vi havde spøgt og lavet skæg på den første halvdel af den 22-timers lange flyvetur, men nu blev alle triste og melankolske. Virkeligheden i Saudiarabien rykkede nærmere. Snart var vi lejret ude i ørkenen i regntiden. Vi kunne se krusninger i mudderpølene efter rotter, der smuttede rundt omkring os. Mine tænder klappede, da jeg lå i den fugtige, 40 graders varme natteluft, og jeg var sikker på, at det var det nærmeste, jeg ville komme til at opleve helvede på jorden.

På det tidspunkt kendte jeg ikke den form for men-

tal stress, som senere fik en soldat til at vende sit gevær mod sine egne og true med at dræbe dem. Den fremkaldte også at andre fejlagtigt troede, de havde fået hedselag eller var blevet bidt af giftslanger. Hvis jeg havde haft valget på det tidspunkt, så ville jeg helt klart have taget det første fly tilbage til Kansas.

Efter eksplosionen af Scud missilet flyttede hærledelsen vores division nogle få hundrede kilometer mod nord. En tid lå vi mindre end 50 km fra den irakiske grænse. Det var for tæt på til, at deres missiler kunne tilføje os nogen skade. Selvom vores division kun led enkelte tab i krigen, mistede vi en ung menig i et biluheld. Skønt det ikke var i forbindelse med kamphandlinger, så mindede det os om, at døden er en altid truende og nærværende realitet.

Dog havde vi mange grunde til at takke og love Gud midt i den lidet glørværdige krig. Sygeteltet var det største af alle, og det gjorde, at vi kunne få et åndeligt tilflugtssted. Der var mange troende, som samledes med mig om aftenen, så vi kunne holde andagt. For at beskrive stemningen: jeg har aldrig før hørt så smuk lovsangs musik som den, en gruppe musikbegavede soldater udøvede.

Påfaldende tit spurgte min kommandør eller en stabsofficer: »Kaptajn Sullivan, hvad laver De derovre?« Når jeg svarede: »Vi holder andagt,« sendte de mig mærkelige blikke, men de standsede os aldrig. Om søndagen holdt vi også det, vi kaldte »Full Gospel« gudstjeneste. Den største

glæde var dog at se, hvordan Gud holdt sin beskyttende hånd over os. Jeg vil her fortælle tre konkrete eksempler.

I begyndelsen af krigen fløj U.S. Air Force hen over os for at kaste bomber og missiler ud over Irak. En dag, hvor en maskine var fløjet over os, lød der en uhyggelig hvislen gennem luften. Pludselig dumpede der et Sidewinder missil ned midt i lejren, det landede 50 yards fra en soldat, som var på vej gennem området. Detonatoren eksploderede. Soldaten blev frygtelig forskrækket, og mange febrilske folk kom ud af deres telte, men bomben eksploderede slet ikke.

»Hold fast for et held!« udbrød en major. »De kan kalde det, hvad De vil, men jeg ved, at det var Guds beskyttende hånd over os,« svarede jeg. »Jeg tror, vi har flere folk, der beder for os, end der har været i andre krige før denne. Hvis vi kunne se Guds engle rundt om os, så ville vi blive helt overvældet.« Majoren så på mig, som om jeg lige var kommet ned fra månen, så svarede han: »Wow, hvor var det heldigt,« og gik.

Næste dag hørte vi en anden eksplosion. Få øjeblikke senere skurrede radiotelefonen. »Doktor få dit udstyr samlet og kom hurtigt afsted! En britisk haubitser brød i brand og begyndte at skyde ind i et par nærliggende enheder.« Vi fór af sted ud på pladsen og var begyndt at kyle forsyningerne ind i ambulancen, da telefonen ringede igen. »Stop det du er i gang med doktor. Vi forstår det ikke helt. Men der er ingen sårede.«

Lige så stort et mirakel var den hændelse, som fulgte et par uger efter, at vi var rykket frem til den irakiske grænse. Da et af vore raket affyringsbatterier skød en mellemdistance raket af, lavede en ung soldat en fejl på 180 grader. Han svang sit våben rundt og fyrede seks bomber af hen imod os.

Chokerede blev nogle soldater bare

stående. Andre sprang ned i skyttegravene. Min chauffør og jeg var på vej for at hente nogle medicinalvarer. Da vi hørte bomberne, vendte vi hurtigt om og drøede tilbage mod lejren. Disse anordninger indeholdt små bomber, som kastes op fra jorden og eksploderer. Når de gør det, udspyer de »metalregn« af sprængstykker, der sårer og dræber. Dog var der ingen sårede. Dette her er uforklarligt efter menneskelig målestok.

Eksempler

Der var en mand, som var vokset op i et kristent hjem. Dog var han gradvis gledet over i denne verdens måde at leve på, primært hvad angår fester og seksuel løsslupenhed. Et par uger efter vi var ankommet – midt i en febrilsk aktivitet – sørgede Herren for en hel time, hvor vi to kunne sidde og tale sammen uden afbrydelse. Manden spurgte, om han kunne komme tilbage til Gud, eller om Herren ville vise ham bort som hykler. Jeg citerede 1. Johannes 1:9 og forsikrede ham om, at hvis vi beken-der vore synder, så er Han trofast og retfærdigt så Han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.

En kvindelig læge, som også var vokset op i et kristent hjem og endog sang i et kor under et tjenesteophold i Syd Korea, havde bestemt sig for, at det var for hårdt at vandre med Jesus. Under et af vore møder genindviadede hun sit liv til Kristus.

Jeg selv er opvokset i et godt irsk katolsk hjem. Jeg var »en gennemsnitlig skolelev,« som tænkte mest på sport og piger. Kirken kom ind på en fjern tredjeplads. Som ung teenager holdt jeg op med at komme i den katolske kirke, efter min far (som var en meget stolt mand) blev uvenner med præsten og svor på, at han aldrig mere ville sætte sin fod i hans sognekirke.

I mellemtiden var der nogle af mine kammerater, der gik i kirke, som fortalte mig om en underlig fremtidig begivenhed, der

blev kaldt »bortrykkelsen.« For mig lød det som science-fiction. Det begyndte at give mening ved mine venners og mors hjælp. Så sommeren efter min 16-års fødselsdag opdagede jeg på en lejr arrangeret af kristne atleters fællesskab, at jeg havde lige så stor behov for Gud selvom, jeg jo ikke var en drukkenbolt, der var blevet trukket op af rendestenen.

En telefonmontør fra Green Bay Packers på 300 pund førte mig til Herren, da han fortalte en lille gruppe teenagere om, hvad Gud havde gjort i hans liv. Han fortalte om skønheden i Guds nåde, og om frelsesværket som Jesus havde fuldbåret på korset. Mor var allerede begyndt at tage os børn med til FGBMFI-møder. Ca. et år efter jeg havde omvendt mig, gik jeg frem på et møde for at blive døbt med Helligånden, som jeg bestandig hørte om. Ved dette blev enhver rest af tvivl fjernet, og jeg blev forankret i, at jeg helt sikkert var et Guds barn, og jeg fik en intens vished om Hans eksistens.

Dog fulgte jeg ikke op med regelmæssig bibellæsning, som er et grundlæggende element, der er nødvendig for enhver kristens

vækst. Så selvom vi kom regelmæssigt i kirke, var vi ikke rigtig det, som jeg vil kalde »aktive i Guds rige.« Så en dag syntes Lukas 9:62 at springe ud af Bibelen og ramme mig: »Ingen, der lægger sin hånd på ploven og ser sig tilbage, er egnet for Guds rige.«

Da jeg læste det, følte jeg i mit indre, at Gud sagde: »Jeg har glemt alle dine synder. Tilgiv dig selv og fortsæt sammen med mig.« Jeg havde konstant følt mig skyldig over nogle ting, der var foregået mellem min kone og jeg, inden vi blev gift. Straks da jeg adlød, åbnede dørene sig. Et år senere tog jeg på min første lægemissionsrejse til Santiago i Chile. Jeg var der i ni dage og mødte nøden hos forarmede mennesker, og jeg gav dem evangeliet. Jeg er overbevist om, at det væsentligste formål med denne tur var at træne mig til min opgave i Mellemøsten.

Golfkrigen beviste for mig udover enhver tvivl, at Gud er trofast. Jeg hilste hver dag med taknemmelighed. Jeg hørte mange brokke og beklage sig: »Jeg ville ønske, at det her var overstået. Jeg ville ønske, at jeg var hjemme igen.« Hvor er det trist, at man

Børnelæge, Dr. Sullivan tog sin medicinske embedseksamen fra Wright State University School of Medicine. Han og hans kone, Debra, har to sønner, Daniel og Sam. Familien Sullivan tager på regelmæssige lægemissionsture til Haiti. Han er medlem på livstid i FGBMFI.

ønsker sig væk livet igennem. Det betyder ingenting, hvor vi er, eller hvad vi laver, vi skal bare være gode husholdere i den tid, som Gud har givet den enkelte af os! ●

Budapest

Johann Canton, Honduras: Fremstødet i Budapest var meget betagende. Som forretningsmand er jeg ikke vant til at gå til møder i parker, men nu ville jeg ikke bytte denne oplevelse med noget som helst andet. Helligånden var så nærværende, at man næsten kunne »røre« ved Ham. Jeg vidste knap, hvordan jeg skulle reagere, da jeg så miraklerne ske for øjnene af mig. Jeg havde mest lyst til at råbe op, grine og springe af glæde – alt sammen på én gang. Det var første gang, jeg var vidne til noget sådant.

BESTIL VOICE

Giv også et eksemplar til dine venner, bekendte og forretningsforbindelser.

	KOPIER	PRIS OM ÅRET
☐	1*	kr. 60 (+30)
☐	2*	kr. 120 (+30)
☐	5*	kr. 270 (+54)
☐	10*	kr. 480 (+90)
	PRIS PER GANG	
☐	20	kr. 140 (+22)
☐	50	kr. 350 (+30)
☐	100	kr. 700 (+35)

Priserne er angivet ovenfor med forsendelse i klammer.

Bestil hos: KKRC, Smallegade 20B, 2000 Frederiksberg, Tlf: 38 10 80 00, Att.: Kurt Videbæk.

På andre sprog: FGBMFI Voice, P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium.
Tel: (016)20.79.44 Fax: (016)20.79.31
INTERNET: 100444.1300@compuserve.com

En rigtig sigøjner

Sonnie Gibbard, London, England

Som »Tetchina Romani Chail,« er jeg en rigtig sigøjner. Jeg blev født i New Forest på en seng af strå en kold januar nat, og efter rumænsk skik blev jeg løftet op og givet tilbage til Gud. Cirkus artister starter unge. Da jeg var tre år, kunne jeg gå på line. Min bedstefar lærte mig om heste, og da jeg var 11 år, var jeg dygtig til at ride uden sadel.

Tragedie

Under krigen blev min far taget til fange i Burma og døde i Changi fængslet i Singapore. Min mor døde af kræft, da jeg var 14 år, og jeg var alene om at tage vare på mine søskende. Vi var seks, og min yngste søster var kun tre år. Det var et stort ansvar for mig, da vi ikke havde nogen social sikkerhed i form af sundhedsvæsen, rationeringsmærker eller fast bopæl. Vi kørte på vejen i vores hestetrukne caravan for at holde familien samlet og undgå at blive sendt på et hjem.

Det var ved den tid, jeg tog imod det evangeliske budskab, som min bedstefar, Gypsy Smith havde prædikeret, så jeg overgav mit liv til Jesus, selvom jeg ikke ønskede at være som bedstefar, der altid rejste og sjældent var til stede, når vi havde brug for ham. Kort efter døde han ude på havet på vej til Amerika, da han var på en rejse som prædikant. Tiderne var hårde, og jeg blev nødt til at stjæle for at overleve. Som kristen bekymrede det mig meget, men vi skulle jo have mad.

Vi kom tit gennem Abridge Essex tidligt om morgenen. Børnene sad i caravanen, mens jeg gik ved siden af hesten. Den lokale politibetjent, Copper Kelly kunne komme kørende på sin trædecykel, og når han kørte forbi, slog han mig hårdt på siden af hovedet med sin sammenrullede kappe. Jeg forstod ikke, hvorfor han gjorde det, for det gjorde virkelig ondt. Snart så jeg en fritgående kylling krydse vejen, som jeg kunne fange den til vores søn-

dagsmiddag. Eller jeg sprang over heget og stjal seks æg til vores morgenmad eller tog nogle grønsager på marken. På den måde klarede vi at holde os i live, indtil jeg fik et job som trapezartist i et cirkus.

Da jeg var rigtig dygtig, blev jeg spurgt, om jeg ville være stuntman i filmproduktionen, og kunne selv bestemme lønnen. Jeg arbejdede med berømte filmstjerner som Burt Lancaster i »The Greatest Show on Earth,« (Den største forestilling på jorden), Tony Curtis og Gina Lollobrigida i »Trapeze,« Raj Kapoor i »The Joker« (spasmageren) og den malajiske stjerne Pi Ramli. Det var et godt liv, og jeg blev millionær.

Jeg har aldrig gået i skole og kunne hverken læse eller skrive. Langsomt døde min kristne tro ud, men Herren holdt stadig sin værnende hånd over mig.

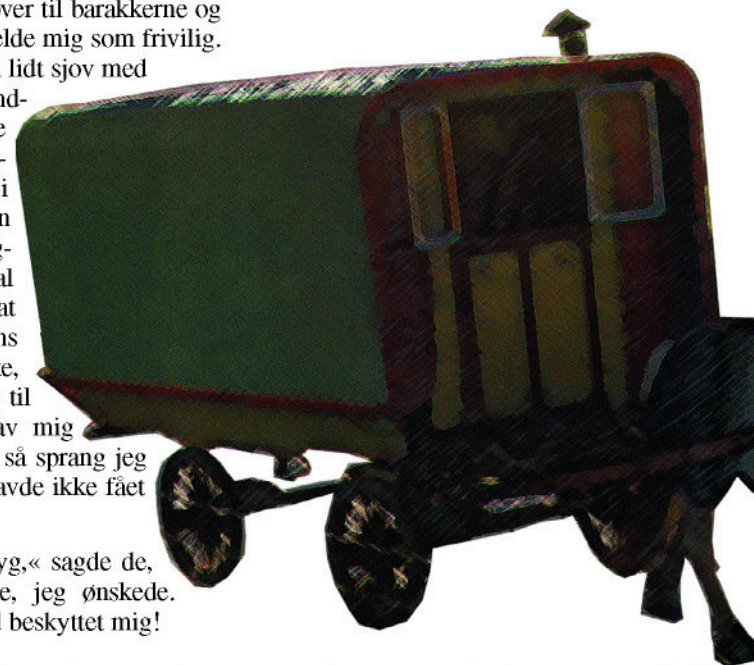
Da der var blevet sørget for mine søskende, besluttede jeg som 18-årig at komme ind i hæren. Vi havde en campingplads i Aldershot i Surrey tæt ved Faldskærms Regimentets øvelsesområde. Jeg kunne godt lide at se på soldaterne, og en dag gik jeg over til barakkerne og spurgte, om jeg kunne melde mig som frivillig. De tænkte, at de kunne få lidt sjov med den sigøjner knægt og indvilligede i, at jeg kunne komme til optagelsesprøve. Jeg blev sendt op i en 30 fods høj signaltårn med en betonstøbt belægning nedenunder. »Du skal bare springe,« fik jeg at vide, »og slå en forlæns kolbøtte.« De vidste ikke, at jeg var trapez artist og til trods for, at de ikke gav mig nogen sikkerhedssele på, så sprang jeg og landede sikkert. Jeg havde ikke fået en skramme!

»Du må jo være sindsyg,« sagde de, men jeg fik den chance, jeg ønskede. Endnu engang havde Gud beskyttet mig!

Måtte stjæle føden

Før jeg kom i cirkus, måtte jeg stjæle den mad, der skulle på bordet. Da jeg mange år senere havde fået det godt med Gud, tog jeg tilbage til en gårdejer i Essex og undskyldte, at jeg havde stjålet hans kyllinger. Han fortalte mig, at de havde kendt vore vilkår, og når Copper Kelly advarede dem om, at vi var på vej, så havde han med fuldt overlæg lagt æg ud og fået en kylling til at krydse vores vej. Han var også kristen, og var blevet omvendt ved et møde med Gypsy Smith. Gennem ham og andre trofaste mennesker, havde Gud sørget for os. Jeg var parat til at betale min gæld tilbage, men de ville ikke have nogen penge.

Der er også sket andre vigtige ting i mit liv. For ikke så længe siden besøgte vi sigøjnerne i Rumænien. Først af alt så ville de gerne, at vi fortalte dem om Jesu kærlighed. Penge, mad og tøj kom på andenpladsen.

Fuld af huller!

Efter min rekruttid blev jeg sendt med skib til Korea til aktiv militærtjeneste. Jeg har været med i mange slagsmål, men aldrig i rigtig krig. Jeg var i tjeneste i 11 måneder på den 38. breddegrad på grænsen mellem Nord og Syd Korea, der blev jeg alvorligt såret. De første tre fingre på venstre hånd blev blæst af, men lægerne kunne sy dem på igen. I dag kan jeg spille på guitar og har ingen smerter. Jeg har en metalplade i baghovedet. Jeg blev blind, men Herren gav mig mit syn igen. Jeg havde et sår efter en bajonet gennem højre håndled, og en kugle gik gennem mit venstre knæskal, men igen – jeg har ingen smerter fra disse sår.

Der er et hul på to tommer i min mave, det er et sår fra en bajonet, og det vil ikke hele. Sidste gang jeg var på hospital så lægerne på røgentenbillederne, så kaldte de mig »Tetley Teabag« (Tepose), fordi jeg er fuld af huller!

Min kone, Rosemary, som ikke er sigøjner, tilbragte ti år af sit liv med at passe på mig; jeg takker Gud for hende. Hun var den, der fortalte mig om dåben i Helligånden og bad sammen med mig. Gud fyldte mig med sin Hellige Ånd.

Da jeg var kommet til kræfter efter de skader, jeg havde fået i Korea, fik jeg endnu mere træning og blev sendt til Borneo. Sir Gerald Templar var øversbefalende for the Far East Forces (de fjernøstlige styrker), og jeg tjente under ham i to år og tre måneder. Jeg havde den ære at være personlig bodyguard for hertugen at Kent og prinsesse Alexandras mor, da de besøgte Singapore i forbindelse med dronningens kroning. På den tid var jeg stabssinstruktør for sergenter, så jeg svømmede, spillede vandpolo og boksede for hæren.

Under en patruljering i junglen på Borneo, blev vi omringet. De skød os, og forlod os som døde. Jeg var den eneste overlevende takket være min kammerat, Andy, der trådte ind foran mig og døde i mit sted. Dette hjalp mig til mere livagtigt at forstå, hvad Jesus havde gjort for mig. Jeg råbte til Gud om hjælp, og på en eller anden måde lykkedes det mig at krybe ud gennem junglen. Det næste jeg husker er, at jeg lå på et hospital i Singapore.

Selvom jeg nu er 63 år, så er jeg stadig i fin for og svømmer op til tre kilometer når som helst, jeg kan få mulighed for det. Jeg har gennemgået gode og dårlige tider, op og ned – Jesus har været trofast mod sit løfte: »Jeg er med dig alle dage.« I dag er jeg formand for sigøjnere for Kristus. Der er en kæmpe vækkelse blandt sigøjnere i Frankrig, Spanien og Østeuropa. Der findes over 40 millioner sigøjnere spredt ud over jorden, og mit ønske er at se, at de hver og en får hørt om verdens frelser, Jesus Kristus. ●

FGBMFI AFDELINGER I DANMARK

Vi findes nu i over 150 nationer.

Det Nationale Råd i Danmark

Landsformand: Karl G. Svendsen, Strandvejen 201, 4.tv, 2900 Hellerup, Tlf.: 39 62 91 91
Landssekretær: Cornelius Kurz, Skovgårdsvej 20, 3460 Birkerød, Tlf.: 45 82 32 50
Landskasserer: Carsten Dalgaard, Ravnsbjerg Toft 23, Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 99 63

Materialefond og Forlag: Hugo Martinussen, H.C. Andersens Vej 16, 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56, Gironummer: 246 41 87

Område Vest:

Næstformand: Hugo Martinussen, H.C. Andersens Vej 16, 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56
Områdeleder: Hans Jensen, Nørrebrogade 4A, 8900 Randers, Tlf.: 86 42 46 89
Suppleant: Arne K.W. Mogensen, Spinkkebjerg 3, Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 85 02

Område Øst:

Næstformand: Birger Kerschner-Hansen, Guldagervej 8, 2720 Vanløse, Tlf.: 38 71 85 85
Områdeleder: Tommy Ennis, Rødlersvej 27, 2990 Nivå, Tlf.: 42 24 30 34
Suppleant: Marius Hansen, Skadevænget 43, Vellerup, 4050 Skibby, Tlf.: 42 52 98 22

Lokale Afdelinger

1. AMAGER: C. Ebbe Petersen, Amager Landevej 2, 2770 Amager, Tlf.: 32 50 79 50
2. HERLEV: Finn Risum, Ejbytoften 7, 2600 Glostrup, Tlf.: 43 45 15 47
3. HERNING: Hugo Martinussen, H.C. Andersens Vej 16, 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56
4. LYNGBY: Tommy Ennis, Rødlersvej 27, 2990 Nivå, Tlf.: 42 24 30 34

Lokalgrupper

5. ESBJERG: Bent Ahlmann, Thulevej 61, 6715 Esbjerg N, Tlf.: 75 15 23 34
6. ODENSE: Noël Atkins, Faaborgvej 7, 5854 Gisleve, Tlf.: 62 29 15 09
7. VAMDRUP: Holger Sloth, Duevej 10, 6580 Vamdrup, Tlf.: 75 58 24 28

FGBMFI Europe, Postal Box 49, B-3000 Leuven, Belgien, Tlf.: (+32 16) 20 79 31, Internet: 100444.1300@compuserve.com

Grundlægger: Demos Shakarian
Præsident: Richard Shakarian

Vindernes forspring

Olympisk body builder Bill Ashpugh

Som 15-årig satte jeg 38 \$ på spil til et sæt Charles Atlas' vægte. Dette postordretilbud viste sig kun at være et enkelt sæt håndvægte, men jeg startede mit eget træningsprogram i vores faldefærdige hønsehus, og der trænede jeg trofast igennem hele min tid på high school. Da jeg havde taget min eksamen, kom jeg ind i den konkurrenceprægede sportsverden. Selvom jeg var tilfreds med en fjerdeplads ved mit første olympiske vægtløftningskonkurrence, så vidste jeg, at det skulle blive anderledes. Jeg lovede mig selv, at jeg helt ville hellige mig sporten fra den dag af, og så skulle jeg gennem disciplin og hårdt arbejde altid være at finde på førstepladsen.

Til trods for at jeg er opfostret med kirkegang og stadig deltog i søndagsgudstjenester, så var mit åndelige liv blevet lunkent. Der kom imidlertid ny mening i alt det om Jesu

kraft og kærlighed, som jeg i mange år havde hørt fra min familie – den eftermiddag, da lægen beordrede et hospitalsrum klargjort til mig inden klokken ni samme aften.

Min lillesøster, Lois, som kæmpede sig gennem grædemuren rundt om mit hospitalsværelse, sagde: »Bill, Jesus Kristus kan helbrede dig.« Det var nyt for mig. Senere blev jeg pludselig overmandet af en frygtelig fornemmelse af at være uren. Jeg oplevede et tvingende behov for at tale med Gud. »Gud, du ved, at jeg hele mit liv har været en hykler, men nu er det anderledes. Hvis du vil kendes ved mig i dag, hvis du vil komme ind i mit liv, vil jeg give dig alt det jeg har. Jeg ønsker, at du skal komme ind i mit liv, og jeg vil gøre hvad som helst, du vil have mig til.« Jeg overgav alt også min stolthed til Ham den morgen. Med tiden har Gud helbredt mit legeme, og helt forunderligt så blev jeg i stand til at kunne fortsætte og vinde Mr. Indiana titlen. ●

Fodboldvold!

Stefan Driess, Schlaithdorf i Tyskland

Hooligans er ikke som andre fans, for de griber enhver anledning til at slå med bøller, der støtter det andet hold. Vi tog med, ligegyldigt hvor vores fodboldhold skulle spille, og jeg håbede på, at der ville opstå en god slåskamp. For at være ærlig så interesserede det mig langt mere, end fodboldspillet gjorde. På det tidspunkt startede vi en bande, vi kaldte »De røde djævla«.

Der var flere bander: »Hell's Devils«, «(Helvedes djævla), der var kendt for deres hårde kerne f.eks. »Mighty Devils« (Kæmpe djævlene), »Red-White-Army« (Den rødhvide hær) og »Red Front« (Rød front). Det vigtigste mål for os var at vinde over de andre bander.

Vores første kontakt med den åndelige verden gik gennem »Leg med ånden i glasset,« – noget lignende Ouija board (et bræt med alfabet til overføring af spiritistiske meddelelser). En dag spurgte jeg en ånd, der påstod, den var min skytsengel: »Kan jeg få dig at se?« »Selvfølgelig, du

skal bare give mig lov til at komme til dig,« svarede den. »Så kom da i aften,« sagde jeg.

Den aften ventede jeg alene på mit værelse, men der skete ingenting. »Idiot, hvordan kan du tro på den slags?« knurrede jeg. Pludselig kom en skikkelse til syne for enden af min seng. Den havde en kridhvid krop. Jeg gned øjnene, men den var der stadig. Jeg prøvede at vinke til den, den vinkede tilbage. Chokeret for jeg tilbage og prøvede at gemme mig.

En anden side af mit liv var mindre filosofisk. Det stod for fester, alkohol og kvinder. Sådan havde det været, siden jeg var 14 år.

Min »karriere« som hooligan begyndte, da nogle venner fik mig med til en fodboldkamp i Kaiserslautern. Der opstod et massehysteri, som fascinerede mig – nogle fans udfordrede det andet hold, og deres fans svarede igen på provokationen. Jeg blev mere og mere involveret og accepteret. Snart lærte jeg, at der var de

almindelige fans, og så var der hooligans.

Selvom jeg ikke var speciel modig, så ønskede jeg at blive respekteret og opdagede, at den bedste måde at blive det på, var ved at være gennemgribende brutal. Jeg fandt ud af, at alkohol og stoffer hjalp mig til at overvinde min naturlige frygt. Folk kom snart til at kende »Stefan Driess og de Røde djævla«. Når vi dukkede op, tog det ikke lang tid, før der var et slagsmål i gang.

Den okkulte verden

Efter min oplevelse med skikkelsen for enden af sengen, kunne jeg ikke sove ret godt. »Jeg forlod dig kun, fordi du var bange,« fortalte ånden mig næste gang, jeg tog kontakt med den. »Men hvis du vil, så kommer jeg tit.« »Ja, kom bare,« svarede jeg og troede, jeg var smart. Det var også interessant at lære om den »anden« verden, syntes jeg. Jeg troede, at jeg var en særlig speciel person.

Jeg tog kontakt til ånden næsten dagligt. Og jeg opdagede knap nok, at jeg blev brugt til at bringe andre mennesker under negativ åndelig indflydelse. Snart havde

den ånd et så stærkt greb om mig, at jeg havde mistet al kontrol over mig selv – det havde nær kostet et andet bandemedlem livet. Jeg mistede mit arbejde, min kæreste forlod mig og jeg stod overfor en retssag. Mange gange var det kun med nød og næppe, jeg undgik døden. Så var det, at den tanke slog ned i mig: »Hvorfor ikke slå mig selv ihjel?«

Selv mord

Ved første forsøg var jeg så fordrunken, at jeg ikke kunne huske, hvor jeg skulle skære i håndledet for at ramme pulsåren. Anden gang var jeg ædru. Det var min plan at gå ind i en vingård med en flaske cognac, og jeg troede, at når jeg så faldt i søvn, ville det kolde vejr klare resten.

Mens jeg sad der på den isede bjergskråning og mediterede over det, jeg var ved at gøre, så jeg pludselig et par genemborende øjne fra et arret og grotesk ansigt stirre på mig. Det lo: »Sagde vi ikke, at vi ville få dig?« Jeg parerede vreden: »Jeg tror på Gud, og Han er stærkere end dig.«

Hvis Gud eksisterer

På hovedvejen til helvede

»Highway to Hell« (Hovedvejen til helvede) af AC/DC var min yndlingssang. Titlen beskrev mit liv til punkt og prikke. Jeg rasede afsted, så hurtigt jeg kunne ad den vej. Mere end én gang prøvede jeg at finde en frakørsel, men det var forgæves. I stedet satte jeg bare farten op.

Den livsstil var ikke billig – jeg blev nødt til at stjæle og sælge stoffer for at dække mit eget behov. De ting, som jeg blev nødt til at gøre for at opretholde min position som hooligan, kostede mig mit selvværd. Faktisk begyndte jeg at hade mig selv lige så meget, som jeg hadede dem, der var omkring mig. Til sidst blev jeg så voldelig, at de måtte holde mig tilbage, så jeg ikke skulle dræbe nogen i vore slagsmål.

Ved denne hykleriske udtalelse slog der en tanke ned i mig: »Hvis djævelen er så virkelig, så må Gud også eksistere.« Med det i tankerne løftede jeg mine øjne fra demonen foran mig og sagde: »Gud, hvis du virkelig eksisterer så hjælp mig. Gør et eller andet! Jeg kan ikke fortsætte; hjælp mig!«

Pludselig kom der noget nærværende omkring mig, og demonen forsvandt. Der strømmede en varme og kraft gennem min krop på en måde, jeg aldrig før havde oplevet. Jeg forstod ikke, hvad der skete, men det var vidunderligt og fyldte mig helt. I dag ved jeg, at det var Guds nærvær. Den aften før sengetid bad jeg igen: »Gud, hvis det var dig, vil du så godt vise mig vejen til dig.«

Et par uger senere, da jeg kom hjem, sad min søster og ventede på mig. »Mor er kommet på sygehuset,« sagde hun. »Hun har fået et alvorligt hjerteanfald og ligger i respirator.« I det øjeblik så jeg min skyld: mor havde bekymret sig meget om mig; hun betalte prisen for mine synder! Hun elskede mig virkelig. »Hvem vil bekymre sig om mig, når hun er borte?« tænkte jeg.

Da vi kom tilbage fra hospitalet til min søster, så jeg en Bibel på hylden. Jeg tog den og åbnede den tilfældigt. Jeg begyndte at læse: »Dyrets tal er 666,« fra Johs. Åb. 13:18. »Wow,« tænkte jeg. Det interesse-rede mig specielt, fordi en af mine favorit sange var, »The Number of the Beast,« (Dyrets tal) af Iron Maiden.

Nogle dage derefter fortalte min søster og nogle af hendes venner mig om Jesus – at Han ikke er død, og at Han er den eneste vej til Gud. Da de fortalte mig om det, lyste deres øjne. De sagde, at jeg skulle lægge mit liv i Hans hænder og stole helt på Ham. Så forslog de, at jeg bad helt enkelt: »Jesus, jeg behøver dig; tag mit liv og led mig fra nu af.« Få uger senere døde min mor. Men på en eller anden måde følte jeg ikke længere, at jeg stod alene med mit tab. Jeg havde endelig fundet en ny og bedre vej – Jesus Kristus.

Det var i januar 1991, jeg blev en radikal kristen. Det betyder, at jeg elsker Jesus og søger at følge Ham i alle ting – at gøre det Han ønsker. Han ønsker, at vi skal vise verden Guds kærlighed – ved at give de håbløse håb og trøste de sørgende.

Nu har jeg fået håb og kærlighed i stedet for had, og jeg behøver ikke længere alkohol og stoffer for at have mod til at leve livet. Jeg oplever, at jeg har lyst til at hjælpe med at opbygge i stedet for at ødelægge. Hooligan er jeg ikke længere. Men jeg tog senere til Indien for i Kristi kærlighed at bringe hjælp til Bombays slumkvarterer. Jeg fortalte dem sandheden – der er en frakørsel fra lidelsens »hovedvej.« Gennem Jesu kærlighed er der en bedre vej, og den er ikke langt borte. ●

ET PERSONLIGT MØDE MED JESUS

Kære læser: Medens du har læst beretningerne i dette **VOICE** blad, har du måske tænkt på, om også du kan komme til at kende Gud personligt og få fred i dit hjerte. Jesus sagde, for at kende Gud – som er Ånd – så må du blive født igen i din menneskelige ånd. Her er hvad der er nødvendigt dertil:

1 ERKENDELSE: Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud. (Rom. 3:23). *Gud! Vær mig syndet nådig!* (Luk. 18:13). I lyset af Guds ord indses det, at vi er syndere.

2 OMVENDELSE: Vi må omvende os fra synden. Det må blive et oprigtigt ønske at bryde med synden én gang for alle. *Hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme på samme vis.* (Luk. 13:3). *Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede* (Ap. G. 3:19).

3 BEKENDELSE: Herren venter på vor bekendelse af synd, og at vi viser tro. *Hvis vi bekender vore synder, er Han trofast og retfærdig, så Han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.* (I. Johs. 1:19)....*når du med din mund bekender Jesus som Herre, og i dit hjerte tror, at Gud opvakte Ham fra de døde, skal du blive frelst.* (Rom. 10:9).

4 TRO: Tro på Jesu fuldbragte værk på korset....*således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.* (Johs. 3:16). *Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt.* (Mark. 16:16).

Du må tage imod Jesus Kristus i dit eget hjerte ved tro, før du erfarer virkeligheden ved den nye og åndelige fødsel i dit liv. *Han kom til sit eget, og Hans egne tog ikke imod Ham. Men alle dem, som tog imod Ham, gav Han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på Hans navn.* (Johs. 1:11 og 12)

FREMSIG AF HJERTET DENNE ELLER EN LIGNENDE BØN OG BLIV FRELST: Kære Jesus! Jeg ønsker at tilhøre dig, og jeg beder dig om at tilgive mig mine synder. Overtag mig helt og bliv Herre i mit liv. Ved din hjælp vil jeg bekende dig for andre mennesker. Du har nu fattet dit livs vigtigste og mest afgørende beslutning. **Velkommen ind i Guds familie.**

☐ **FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL** ☐ ✂

Skriv til os om din afgørelse, og vi sender dig bogen »Hvad nu – efter at jeg er blevet kristen?« og sætter dig i forbindelse med andre troende.

NAVN:
ADRESSE:
POSTNR:
BY:
Evt.tlf.nr.

Fra selvdestruktion til liv

Lars Bonn Pedersen, Ikast

De første tre år af mit liv var jeg en glad lille lyshåret dreng, der følte mig elsket og værdsat af mine forældre. Jeg havde en lillebror, Jens Ole, som døde af en uhelbredelig sygdom kun 2 1/2 år gammel. Det kan lyde mærkeligt, men kærligheden mellem mig og min lillebror var utrolig stærk og jeg elskede ham meget højt. Vi havde et tæt og varmt fællesskab. Jens Ole værdsatte og kendte mig så godt, at han uden ord gav mig, hvad jeg gerne ville lege med.

Jens Ole kom på sygehuset det sidste år han levede. Jeg stod udenfor en glasdør og måtte ikke komme ind til ham. Jeg følte mig magtesløs. Det var som om, der var en ubrydelig mur mellem os og det gjorde ondt på mig, endda meget ondt. Hans død betød, at der var noget i mig som døde. Heldigvis fik jeg lov til at se og røre ved ham da han døde. Jeg græd og fandt ud af, at jeg havde mistet noget uendeligt dyrebart. Jeg var på det tidspunkt kun 4 år gammel.

To år senere kom jeg selv på sygehuset. Mine forældre havde for sjov sagt, at de ville sælge mig, hvis jeg ikke opførte mig ordentlig. På sygehuset forlod mine forældre mig efter at lægerne havde for sikret dem om, at jeg hurtigt ville komme mig. Mine forældre anede ikke noget om, hvad der foregik inde i mig. Det er først for 3 år siden jeg langsomt begyndte at forstå, hvorfor jeg følte, som jeg gjorde. Da jeg vågnede op på sygehuset, blev jeg ikke chokeret over, at jeg var der, for det var min egen skyld. Jeg havde jo ikke opført mig ordentlig. Små børn forstår ikke overført betydning. De sagde de ville sælge mig, og jeg var blevet solgt. Jeg følte, det var retfærdigt, at de havde forkastet mig.

Fra da af begyndte jeg at forkaste mig selv.

Jeg følte mig værdiløs og begyndte at behandle mig selv som sådan. »Tiden læger alle sår«, siger vi, men det er en løgn. Tiden læger ikke alle sår, men det gør kun sandheden. Denne livsløgn levede jeg så med igennem de næste 27 år. Nye oplevelser og nye mennesker bekræftede bare, at jeg var værdiløs. Løgner var så stærk, at jeg ikke engang troede, at jeg kunne skrive mit eget navn. I første klasse gik jeg op til læreren, for at hun skulle skrive mit navn, og når hun ikke havde tid, skrev jeg det selv. Men jeg troede ikke på at jeg selv havde skrevet det. Jeg troede først, at jeg havde lært at skrive mit eget navn i 4 klasse.

Min gamle klasselærer, Aage Hüttel fortæller, at jeg virkede meget forsagt og forskræmt. Jeg havde som 13-årig mistet troen på mig selv og var en bange og angstfyldt dreng, som de andre børn ikke gad lege med.

Den oprindelige forkastelse fortsatte med at præge mit liv. Den onde cirkel fortsatte og jeg kunne nævne mange andre eksempler, som bekræftede min følelse af at være værdiløs. Løsningen var, at min oprindelig smerte blev helbredt selv om intet menneske kunne hjælpe mig. Sandheden gør fri. Jeg måtte indrømme, hvad jeg følte, og tage ansvaret for det, jeg følte. Jeg havde altid bebrejdet andre deres skyld og deres ansvar, mens jeg selv var uskyldig. Jeg var fyldt med vrede, bitterhed og selvmordstanker og mine følelser og tanker var et kaos. Jeg betragtede mig selv som et tomt hylster. Et menneske, der havde solgt og udslettet sig selv. Jeg hadede mig selv og ville ikke tro, der var nogen, der elskede mig. Jeg følte, det for mig var uopnåeligt at blive elsket. Jeg opgav. I stedet troede jeg, at en pige kunne redde mig, men også det mislykkedes.

Dette kaos fortsatte lige til Jesus greb ind. Jeg lærte, at ansvaret for mine følelser, handlinger og holdninger var mine egne. At jeg tog ansvaret for, hvordan jeg havde behandlet mig selv, og hvad jeg havde følt for andre.

Jeg var desperat efter at komme ud og tjene Gud. Det billede jeg dengang havde af Gud betød, at jeg skulle gøre mig fortjent til Hans kærlighed. Da jeg p.g.a. barndomsoplevelser-

ne følte mig totalt værdiløs mente jeg, at jeg skulle betale det hele tilbage igen. Alle mennesker har hørt om Gud, men kun få kender Ham, og jeg kendte Ham bestemt ikke på det tidspunkt. Jeg er opvokset i et ganske almindeligt kristent hjem.

Jeg havde besluttet at give afkald på alt. Mine forældre, venner, penge, ejendom og mig selv. Jeg følte jeg stod i djævelens forgård. En torsdag aften i 1994, mens jeg var på arbejde hjemme, blev jeg ringet op af min bror, Danny, (jeg fik en ny lillebror efter jeg havde mistet Ole) som for inden havde været på bibel camping i Ålborg. Han sagde til mig: »Du står midt i Guds plan«. Ordene ramte mig og jeg begyndte at græde. Jeg brød totalt sammen og græd og græd. En befriende gråd – en vidunderlig gråd. Danny sagde blot det profetiske ord han havde fået bekræftet af tre af hinanden uafhængige personer. Da vidste jeg, at det alene var Guds værk.

Danny og nogle nære venner kom og besøgte mig. Det var første gang i 27 år jeg betingelsesløst kunne tage imod menneskers og Guds kærlighed. Det var første gang, jeg kunne elske mig selv, som jeg var. »For således elskede Gud verden, at Han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« (Johannes 3:16)

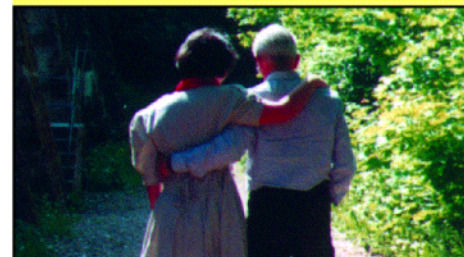
Jeg er værdifuld og du er værdifuld. Jesus købte mig fri. Han købte mig med sit eget liv. Det liv vil Han skænke til enhver. Det er dit, hvis du ønsker det.

Lars Bonn Pedersen har en maskinstation sammen med sin bror, Danny. Han er medlem af FGBMFI-afdelingen i Herning.!

HVAD STÅR FGBMFI FOR?

Full Gospel Business Men's Fellowship International er et fællesskab med kristne fra alle kirkesamfund, der holder møder i hoteller og på restauranter. Mænd deler deres oplevelser om Guds indgriben i deres liv. Vi hører ikke til de nyreligøse bevægelser og har ingen kirke. Vi vidner om den levende Guds kraft i hverdagen. Med vore 2900 afdelinger holdes der månedlige møder på alle kontinenter. Fælles for kristne, der har oplevelser med Jesus Kristus, er, at de bliver styrket og fornyet til en mere aktive gerning i deres menighed. Ønsker du at være med i fællesskabet, bedes du kontakte formanden for den nærmeste afdeling. En liste over afdelinger findes på side 9 af dette blad.

DANSK UDGAVE 981

Bladet udkommer 6 gange om året på dansk og 28 andre sprog. FGBMFI International Europakontoret: Postal Box 49, B-3000 Leuven, Belgien. tlf. (016)20.79.44 Fax: (016)20.79.31

PUBLICATIONS • Editor: Blair Scott
Internet: 100444.1300@compuserve.com
International Publications Directors: Jerry Jensen & Blair Scott. • Assistant: Donato Anzalone. • Graphics: Intl. Graphics & Design • Art: Jean Claude Duviella. • Int'l Graphics: Colin Smith.
Ansvarshavende redaktør for Danmark: Viggo Jensen.